

H-saga

Halldór var búinn að hlakka mikið til vegna þess að þennan dag átti hann að byrja í hljómsveit í leikskólanum. Allir krakkarnir á hans stofu áttu að fá hljóðfæri og svo áttu þau að æfa sig í að spila á þau. Halldór hafði fengið að velja daginn áður hvaða hljóðfæri hann vildi spila á, og hann hafði valið trommu.

En þegar að því kom að fara að sækja hljóðfærin og spila á þau, fundust þau hvergi. Allir leituðu út um allan leikskólann, en það voru engin merki um þau neins staðar. Halldór var náttúrulega mjög vonsvikinn. Gat einhver þjófur hafa stolið þeim? Eða hafði ræstingafólkið bara sett þau á einhvern óvenjulegan stað? Eða var kannski eitthvað ennþá skrýtnara á seyði?

Þegar hann kom heim heyrði hann í útvarpinu að það væru öll hljóðfæri í landinu sem væru horfin. Þá var hann viss um að hann þekkti skýringuna og reyndi að segja pabba og mömmu frá því sem hann vissi.

”Pabbi! Mamma! Ég veit hver tók öll hljóðfærin!”

”Nú?” sögðu þau áhugasöm. ”Hver er það?”

”Það er vondri galdrakarlinn!” svaraði Halldór. ”Hann er alltaf að hrekkja okkur”.

”En elsku Halldór minn, það eru ekki til neinir alvöru galdrakarlar,” svöruðu þau. ”Það hlýtur að vera einhver önnur skýring.” Og sama hvað Halldór reyndi að segja tókst honum ekki að sannfæra þau.

Um kvöldið tók hann ákvörðun. Hann ætlaði að fara sjálfur og finna galdrakarlinn til að fá hann til að skila hljóðfærunum. En hann gat ekki hugsað sér að fara einn, svo að hann talaði við hundinn sinn, sem hét Hringur. Þó að Hringur gæti náttúrulega ekki talað, var Halldór alveg sannfærður um að hann skildi allt sem sagt var við hann.

”Hringur,” sagði hann, ”viltu koma með mér í hættulega sendiför í fyrramálið?” Halldór varð mjög glaður, þegar Hringur leit á hann og kinkaði kalli. Snemma um

næsta morgun vakti Hringur hann og þeir læddust hljóðlega út úr húsinu, löngu áður en mamma og pabbi vöknudðu.

Halldór og Hringur gengu nú lengi, lengi. Þeir gengu um götur, yfir fjöll og gegnum mikinn skóg. Að lokum komu þeir niður að ströndinni. Allt í einu fór Hringur að þefa út í loftið, gelta og hlaupa æstur fram og til baka. Halldór skildi strax að Hringur vildi að hann elti hann. Þeir hlupu niður í litla vík. Þar var falleg kona sem lá í flæðarmálinu – nei annars, þetta var ekki kona, heldur hafmeyja! Hún benti honum að koma, og Halldór nálgadist hana varlega.

”Geturðu hjálpað mér?” hvíslaði hún. Hún var greinilega mjög hás.

”Já, auðvitað vil ég hjálpa þér,” sagði Halldór.

”Ég heiti Hafdís og ég er hafmeyja,”

hvíslaði hafmeyjan. ”Ég á að syngja á hljómleikum fyrir konung hafsins á morgun, en ég er svo hás, að ég get ekki sungið. Það eina sem getur læknað hálsbólguna mína er hóstasaft sem er búin til úr holtasóleyjum.”

”Ég get hjálpað þér!” sagði Halldór ákafur. ”Ég sá einmitt holtasóleyjar rétt áðan uppi á þessum hól þarna.” Og fyrr en varði var Halldór búinn að sækja stóran vönd af holtasóleyjum og gefa hafmeynna.

Hafdís þakkaði kærlega fyrir sig. Svo rétti hún Halldóri poka. Hann var undrandi að finna, að pokinn var alveg þurr þótt hafmeyjan hefði tekið hann beint upp úr sjónum.

”Þetta er galdrapoki,” sagði Hafdís. ”Þú getur tekið upp úr honum hvað sem þú þarft á að halda. En þú getur bara notað hann tíu sinnum, svo að þú verður að nota hann vel.”

Halldór þakkaði fyrir sig, kvaddi Hafdís hafmeyju, og hann og Hringur héldu ferð sinni áfram. Innan skamms voru þeir komnir að kastala galdrakarlsins.

Halldór herti upp hugann og bankaði að dyrum.

Galdrakarlinn kom út og hreytti út úr sér: ”Hver ert þú og hvað viltu?”

Halldór varð reiður yfir því hvað

galdrakarlinn var dónalegur, en sagði hátt og skýrt: ”Ég heiti Halldór og ég er hér til að fá þig til að skila aftur öllum hljóðfærunum sem þú hefur stolið.”

”Ha, ha, ha,” hló galdrakarlinn. ”Svo að þér tókst að reikna út að það væri mér að kenna að hljóðfærin væru horfin. Jæja, allt í lagi, en þá verðurðu að leysa fyrir mig þraut.”

”Hvaða þraut er það?” spurði Halldór.

”Af því að nafnið þitt byrjar á H verðurðu að láta mig fá 10 hluti sem byrja á H,”

byrjaði galdrakarlinn. Halldór kinkaði kolli. Þetta yrði sko auðvelt – hann var með galdrapokann. Hann teygði höndina niður í pokann og tók upp fyrsta hlutinn...

(Barnið tekur tíu hluti upp úr pokanum, segir hvað þeir heita og leggur þá á borðið. Galdrakarlinn verður sífellt reiðari).

”Jæja þá,” sagði galdrakarlinn hryssingslega. ”Þú ert búinn með fyrri hlutann af þrautinni. Núne kemur seinni hlutinn. Þú heyrir í hljóðfærunum og þú átt að segja mér hvað þau heita. Ef þú segir rétt hljóðfæri skila ég því aftur. Annars loka ég þig inni í kastalanum mínum! Ha, ha, ha!”

Halldór varð nú svolítið smeykur. Þetta var mikli erfiðara en bara að afhenda hlutina tíu. Hvað ef hann þekkti ekki hljóðfærin? En svo herti hann upp hugann. Kannski gæti Hringur hjálpað honum – hundar hafa svo góða heyrn. ....

(Kennarinn spilar eitt hljóddæmi í einu af geisladisknum og börnin segja hvaða hljóðfæri um var að ræða)

Þegar Halldór var búinn að nefna öll hljóðfærin, snerist galdrakarlinn hljóður á hæl, strunsaði aftur inn í kastalann og skellti hurðinni á eftir sér. Og Halldór og Hringur héldu heimleiðis glaðir í bragði.